

NOVO MESTO
Ms 107 št. 3,
Maj 1954.

III
3

stezice

Stane Zoran:

N A P O L J U

Tiho, tiho polje spi,
 zlato žito v polju sanja,
 težko klasje se priklanja,
 ko se veter v njem zbudi.
 Tiho, tiho polje spi...
 Na pekoči, rjavi grudi
 zablešče se njene grudi -
 v sramu klonejo oči.
 Dekle, nič se me ne boji!
 Jaz grem dalje, dalje v polje,
 nevesel grem in brez volje,
 truden grem iskat pokoj.

Stane Pevec:

T I H O Š T I T V I J E

Nocoj, ko zunaj pada dež,
 zamišljeno skoz okno zreš!
 Skoz okno zreš na mokri gaj,
 kjer v vetru se osiplje maj;
 osipljejo se mehke sanje...
 Škoda, misliš, škoda zanje.

Stane Pevec:

Stane Zoran:

P O V R A T E K

Ne sprašuj: odkod?, zakaj?,
 tudi ne - čemu?, kako?
 Sam ne vem, zakaj nazaj
 zelo nudim ti roko.
 ko si ves znojen.

France Novak:

V E L Ā Č E R O B Ě R Ě Ě
=====

Tihi gaj več ne šumi, ~~z~~ obali,
trava komaj diha, ~~proč~~,
v Krki val čez jez šumi,
vlak nekje sopiha;
daljni vžiga se vsemir
skoz svileni ta večer.

A na veje siva rosa,
bela rosa nemo pada.
Rosa mrzla, rosa hladna
bi še v moje srce rada?

Tone Srebrnjak:

P O N O Č I
=====

Noč zemljo je že objela,
le v globani vzvalovi,
ko z verigo diamantov
mesec reko posrebril.

Vse mirno je, le v vejevju
slavček pesmico žgoli
vse močneje o ljubezni,
da še gluha noč vzdrti.

Stane Pevec:

P L U B I N S K E M
=====

Hladen veter zapihljal je
preko žejnih polj,
preko spaljenih poljan,
preko žgočih cest;
Kakor šla bi mehka dlan
božajoče preko čela,
ko si ves znojan.

France Novak:

Stane Srebrnjak:

S L O V O
=====

Čoln se ziblje ob valix obali,
Krka tiho gre naprej,
v vodš mesto se zrcali
ja in ga gledam izmed vej.

Ali sama boš ostala,
ali z mano, ljuba, greš?
Kaj bi žalostno plakala,
da te ljubim, lahko veš.

Čoln že po reki plava,
spe v daljni, daljni kraj.
Ljubica, ostani zdrava,
morda pridem spet nazaj.

Tone Srebrnjak:

P R I Z N A N J E
=====

Ljubim te zatajevano,
morda sam še pred seboj;
to postalo mi je znano,
kakor nekdanj, spet nocoj.
Ljubim te, čeprav ti kažem
le ledeno trd obraz,
ljubim te, čeprav jim lažem,
da sovražim te ves čas.
Ljubim, ljubim te z globino
hrepenečaga srca,
ljubim tebe le edino;
ne zameri mi tega!

4.
(Is angleškega prevoda) Marjan Zorjan
Stane Zoran:

B E L A P T I C A

Ali ste videli, ko tam od vzhoda
na belih krilih drobna ptica
letela nad vasjo je? Do zahoda
ja pela njena sladka govorica.

Pa pravzaprav bila je golobica,
ki nekam v gore sosed jo prodal je,
bleščečo, nežno kakor je tančica,
ki med cvetovi pajek jo natkal je.

Prostosti bela in otožna ptica
si v težki sužnosti je zaželela
in kakor bi čutila vedra žica
višav, iz kletke mračne je zletela.

Stane Pevec:

S K O Z I M R A K

Opojen veter komaj slišno
sem s tihih gmajn pihlja nocoj,
skoz vonja polno, zrelo travo
stezica teče pred menoj.

Po prstih mrak prihaja v polje,
ki trudno dremlje pod vasjo;
pšenica sredi polja pljuska,
o soncu sanja mak med njo/ .

Tam potok vije se med trstjem,
z njim koprnenje v dalj šumlja...
Nocoj v tem božjem miru čujem
vse želje tvojega srca.

Čakal sem, da mi boš
dal jeno je hudo:
"Če ne poljubljaj ti no boš,
ne pozni se v vadi!"

Se ženeki jeni k svetli,
postedi volkova v armo
"Boš do jena si dajal,
zajdi si si k meni krog!"

STAN: (V) V S T A N I I N Z A P R I V R A T A

(Iz angleškega prevedel Marjan Mešken)

Bilo ob svetem je Martinu,
to bil vesel je čas.
Pripravila kelin je ženka,
zavrela v lencu par klebas.

Pa veter vlekel je mrzle
po sebi sem ter tja,
zate mož ženki rekel je:
"Zapri, na, vrata, dragica!"

Jaz meram gapedinjiti
kot vidiš, ljubi mož.
Da jaz zaprla vrata bom,
ste let pač čakal boš!"

Sklenila sta dogovor zdaj,
preresen bilje, ah:
Kder prvi, prvi zine kaj,
perine naj zapah!

Potem prišla sta dva moža
tje okrog polnoči.
Brez prenočišča sta bila,
brez hrane, brez luči.

"Je te bogata hiša, kaj?
Mar revežev je dom?"
Oba zakence brez glasu
strmita proti tlem.

Klebasni gesta jedla sta,
krvave... jeterne...
Zavpiti se je mislila,
molčala je težke.

Pa spomni eden tujcev se:
"Priatelj, vzemi nož!
Ke žene jaz poljubljal bom,
pestrgal možu brade boš."

Saj nimam nič gerke vede,
kake naj brijem ga?"
"na tele, ki tu v lencu vre,
ket nalašč je pripravljena.

Peskeči zdajci dobri mož,
bil jezen je hude:
"Žene poljubljal ti ne boš,
ne peril me z vodo!"

Se ženski jezik zavrti,
peskeči trikrat v zrak:
"Besede prvo si dejal,
zapri zdaj hišni prag!"

Stari: (Vijoličarica) *Drugo*
S L O B O D I

Nema slobode
za neprijatelja slobode!
(Rebespier)

Stane Pavani:

Živimo, brače, životem slobode,
skupnom ljubavlju nek nam srce bije!
Zastava pravde nad nama se vije,
sreća nek sije za bratske naredbe!

Berimo se, brače, borbom slobode,
nadaimo da nam svezanu braču biju
i plaštem laži da nam oči zaviju,
krv nek se lije za bratske naredbe!

Umrine, brače, smrću za slobodu,
krv izpljuj i srce za brata i druga,
krv nek se lije, borba je duga,
žrtve su dokazi bratskom naredu.

France Novak:

Tiše grem čez polje,
sence moje z mene
mesec med oblaki
spremlja neprestano.

Spavaj dekle, spavaj
v sebiči sladko,
ti pa z mene tavej,
mesec, čez gore.

Ko se beš zbudila iz
iz skrivnostnih sanj,
pet beš ekresila,
ki sem stopal nanj.

Stane Zeran:

S A M

Vsa žari pekrejina okrog,
vsa žari v žarečem zlatu,
v ognju sence tenečega...
Ozke je kamenita pet
in umira prav tiho

pod klancem... In dreve
šumi ob skali kot droben dež.
Drugače moreča prezmeta!

Sam stopam tih in nem
v belestni tišini večera.

Stane Pevec:

N O C O J

Zunaj
dež trdè
bije skozi brajdo.

Dolgečasje,
zvesti moj pajdaš,
zdaha, ko mi zre v obraz.
Tam iz kota kjer že dremlje mrak,
vame bulji znane mrak.

Zunaj
dež trdè
bije skozi brajdo.

Ležem spat.
V postelji be vsaj topljeje.
Stej, prijatelj!
Raz mi smukne pod odeje,
dolgečasje z mene čuje
v mrzle noč...

Zunaj
dež trdè
bije skozi brajdo.

IZDAVAJILNICA VEŠKOLAJ

Uredil : Pevec Stane
Izdal : Zvezka Marjan
Tisk : Gostoveržnik Srečko

IZDALI NOVOMEŠKI VIŠJEŠOLCI

Uredil : Pevec Stane

Opremil: Moškon Marjan

Šisk : Ostroveršnik Srečko

